

provstiudvalg) vil få en øget kompetence ved, at godkendelseskompetencen flyttes til provstiudvalget. Samtidig vil en flytning af kompetencen medvirke til, at sagsbehandlingen bliver lettere, idet disse sager i fremtiden alene skal behandles af to myndigheder i det kirkelige system – nemlig menighedsråd og provstiudvalg.

Vedrørende *oversigtens pkt. 4 (tjenesteboligområdet)* bemærkes, at den grundlæggende regel om tjenesteboliger i dag findes i lov om ansættelse i stillinger i folkekirken m.v. § 18, hvori det fastslås: »Til stillinger som sognepræst knyttes tjenestebolig. Kirkeministerien kan dog undtage herfra.«

Der foretages ikke med dette lovforslag ændring af tjenesteboligpligten, som følger af den nævnte bestemmelse.

Detaljerede regler om tjenesteboliger for præster er fastsat i cirkulære om tjenestebolig for folkekirkens præster af 20. marts 1989 med senere ændringer og i cirkulæreskrivelse af samme dato.

Ifølge dette cirkulære skal stiftsøvrigheden godkende menighedsrådets beslutninger om køb, leje, opførelse, ombygning, nedrivning eller salg af tjenesteboliger. Forinden stiftsøvrigheden træffer afgørelse i disse sager, skal der foreligge en erklæring fra bygningskonsulenten.

Den nye formulering af bemyndigelsen i lov om folkekirkens økonomi § 21, stk. 3, tænkes på tjenesteboligområdet anvendt således, at menighedsrådets beslutning om køb, salg, leje, opførelse, ombygning eller nedrivning af tjenestebolig alene skal godkendes af provstiudvalget. I de forholdsvis få tilfælde, hvor der er tale om fredede præstegårde, er det dog fortsat nødvendigt, at menighedsrådets beslutning om salg m.v. godkendes af stiftsøvrigheden.

Tjenesteboligpligten i medfør af ansættelseslovens § 18 berøres ikke af denne ændring i godkendelseskompetencen, idet forslaget alene betyder, at kompetencen til at træffe beslutning om de fysiske rammer for tjenesteboligen flyttes ned i det kirkelige hierarki.

Stiftsøvrighederne peger i høringssvarene blandt andet på, at tjenesteboligen er en del af ansættelsesvilkårene for præsterne, og at godkendelseskompetencen derfor bør placeres hos stiftsøvrigheden/biskoppen som arbejdsgiverens lokale repræsentant for herved at sikre en ens boligstandard. Den danske Præsteforening har ikke indvendinger mod, at godkendelseskompetencen flyttes til provstiudvalget.

Det bemærkes, at tjenesteboligen i dag er menighedsrådets ansvar, men at menighedsrådets beslutninger skal godkendes af stiftsøvrigheden. Med ændringen i godkendelseskompetencen understreges det, at

menighedsrådet fortsat har ansvaret for præstens tjenestebolig, og at dispositioner skal ske i samarbejde mellem de to myndigheder, der har ansvaret for den lokale kirkelige økonomi. Det forventes derfor ikke, at præsternes boligvilkår ændres, men derimod at den daglige administration af området lettes. Samtidig skal der peges på, at præsten gennem klageadgangen er sikret en god retsstilling i tilfælde af uenighed med menighedsrådet om tjenesteboligen.

Vedrørende *oversigtens pkt. 5 – 8 (Køb og salg af arealer og opførelse, nedrivning og ombygning af bygninger udenfor kirkegården til brug for kirken eller kirkegården)* bemærkes, at de nugældende regler primært findes i bekendtgørelse nr. 527 af 19. juni 1992, som ændret ved bekendtgørelse nr. 123 af 18. marts 1998, om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde. Med denne bekendtgørelse blev en række godkendelseskompetencer flyttet fra Kirkeministeriet til stiftsøvrighederne.

Efter de nugældende regler skal stiftsøvrigheden således godkende menighedsrådets beslutning om:

- Erhvervelse af arealer og bygninger til brug for kirken eller kirkegården, jf. bekendtgørelsens § 13.
- Anlæggelse, udvidelse og nedlæggelse af kirkegårde og parkeringspladser til brug for kirken eller kirkegården, jf. bekendtgørelsens § 14.
- Opførelse, ombygning og nedrivning af bygninger til brug for kirken eller kirkegården, jf. bekendtgørelsens § 15, stk. 1.

Forinden stiftsøvrigheden træffer afgørelse i disse sager, indhentes der typisk udtalelse fra en række konsulenter som fx de kgl. bygningsinspektører, Nationalmuseet og kirkegårdsconsulenten.

Salg af bygninger, der er eller har været i brug for kirken eller kirkegården, skal i dag godkendes af kirkeministerien, jf. den nugældende formulering af økonomilovens § 21, stk. 3. Som eksempel på sådanne bygninger kan nævnes nedlagte funktionærboliger eller sognegårde.

Køb, salg eller ombygning af en eksisterende bygning udenfor kirkegårdsdiget ændrer ikke på kirkens omgivelser (*oversigtens pkt. 5 og 6*), hvilket betyder, at en særlig sagkyndig bistand fra fx den kgl. bygningsinspektør og Nationalmuseet ikke er åbenlyst nødvendig.

Den nye formulering af bemyndigelsen i lov om folkekirkens økonomi § 21, stk. 3, tænkes derfor anvendt til en decentralisering af godkendelseskompetencen, således at kompetencen flyttes fra stiftsøvrigheden/Kirkeministeriet til provstiudvalget.

For så vidt angår opførelse af nye bygninger udenfor kirkegårdsdiget til brug for kirken eller kirkegår-